

Cilvēka parvovirusa B19 infekcijas stāvoklis slimniekiem ar mialģisko encefalomielītu / hroniskā noguruma sindromu un fibromialģiju

*Santa Rasa, Svetlana Čapenko, Zaiga Nora-Krūkle,
Marija Mihailova³, Ināra Logina²,
Angelika Krūmiņa¹, Modra Murovska*

Rīgas Stradiņa universitāte, A. Kirhenšteina Mikrobioloģijas un virusoloģijas institūts, Latvija

¹ Rīgas Stradiņa universitāte, Infektoloģijas un dermatoloģijas katedra, Latvija

² Rīgas Stradiņa universitāte, Neuroloģijas un neiroķirurģijas katedra, Latvija

³ Paula Stradiņa Klīniskā universitātes slimnīca, Latvija

Ievads. Mialģiskais encefalomielīts / hroniskā noguruma sindroms (ME/HNS) un fibromialģija (FM) ir hroniskas multisistēmiskas slimības ar neskaidru etioloģiju, kurām raksturīgs ilgstošs nogurums un plašas hroniskas sāpes. Cilvēka parvovīruss B19 (B19) ir imūnmodulējošs vienpavediena DNS vīruss, kas pieder pie *Parvoviridae* dzimtas, *Parvovirinae* apakšdzimtas, *Erythrovirus* ģints un tiek uzskatīts par ME/HNS un FM attīstības iespējamo patogēnu vai "palaidējfaktoru".

Darba mērķis, materiāls un metodes. Pētījuma mērķis bija salīdzināt B19 specifisku antivielu sastopamību un noteikt infekcijas stāvokli slimniekiem ar ME/HNS un FM.

Pētījumā piedalījās 39 slimnieki: 24 slimnieki (13 sievietes un 11 vīrieši) ar ME/HNS, kuriem slimība diagnosticēta saskaņā ar CDC pamatkritērijiem, un 15 slimnieki (sievietes) ar FM, kurām slimība diagnosticēta saskaņā ar 1990 ARC pamatkritērijiem. B19 specifisku IgM un IgG klases antivielu klātbūtne noteikta asins plazmā, lietojot *recomLine Parvovirus B19 IgM* un *IgG* komerciāli pieejamos darba komplektus (*Mikrogen Diagnostik*).

Rezultāti. B19 specifiskas IgG klases antivielas tika konstatētas 16/24 (67%) slimniekiem ar ME/HNS un 11/15 (73%) slimniekiem ar FM, bet IgM klases antivielas – diviem (8%) slimniekiem ar ME/HNS un diviem (13%) – ar FM.

Stāvoklis "mēneši pēc B19 infekcijas" vienlīdz bieži konstatēts slimniekiem ar ME/HNS un FM – attiecīgi 8/24 (33%) un 5/15 (33%). Pārciesta B19 infekcija (mēnešus līdz gadus iepriekš) noteikta vairāk slimniekiem ar ME/HNS (5/24; 21%) nekā ar FM (2/15; 13%), bet pirms vairākiem gadiem pārciesta B19 infekcija biežāk atrasta slimniekiem ar FM (4/15, 27%) nekā slimniekiem ar ME/HNS (2/24, 8%). Savukārt astoņos ME/HNS un četros FM gadījumos B19 specifiskas IgM un IgG klases antivielas netika atrastas.

Persistenta B19 infekcija (antivielas pret B19 NS-1 proteīniem) detektēta 5/8 ME/HNS slimniekiem un 2/5 FM slimniekiem, kuriem B19 infekcija bijusi pirms vairākiem mēnešiem, kā arī vienam no pieciem ME/HNS slimniekiem ar pārciestu B19 infekciju (mēnešus līdz gadus iepriekš).

Secinājumi. B19 specifisku antivielu sastopamības biežuma un infekcijas stāvokļa ziņā nav būtiskas atšķirības starp slimnieku grupām ar ME/HNS un FM, taču nepieciešams analizēt plašāku kohortu, lai spriestu par rezultātu statistisko ticamību un dažādo B19 infekcijas stāvokļu iespējamo saistību ar slimību etiopatogēni.